

RODICA OJOG-
BRAȘOVEANU

LOGOFĂTUL DE TAINĂ

Ediția a V-a

NEMIRA

PREDOSLOVIE

De-amu, dacă soarele și-a prăpădit bărbăția e bine. Cum s-ar zice, pot ieși în cerdac. Uite-așa! Șad pe acel scaun meșterit de stolerul Mihail și îndrăgesc din ochi mălinul răsărit la poalele pridvorului. Munții Vrâncioaiei își varsă răcoarea, sihla albăstrește văzduhul, trage cugetul de mână să-și caute tihna.

Irra! Păcatele mele! Stârcuțele mi-au rușinat florile. Se cheamă că mâine trebuie însănoșit gardul cu uluci tinere. Gardul grădiniței și nevrednicul de mine suntem vârsteni, împlinim prin voința Celui de Sus la Sân Chietru șaptezeci de ani. Pe dumnealui l-a betegit veninul pământului, pe mine, o pârđalnică de vătămătură tare căpoasă și harnică, dobândită în vremea pojarului de la 1820... Ne sprijinim unul pe celălalt și, să nu vorbesc cu păcat, o mai ducem. După umbra conacului s-ar cuveni să fie ceasurile cinci. Slugile își cercetează hodina prin chilii, Niculăiță, ucenicul meu, ispitește peștii iazului cu o rămă și un bold îndoit, cercând a-i amăgi. Am în față cartea părintelui Ilarie, la dreapta un cofăiel cu apă rece scos din inima pământului și gavanosul cel mititel cu dulceață de zmeură crescută sub ziduri. Taina amestecului mi-a încredințat-o chelarul Dionisie în ziua când Domnul l-a chemat să dea socoteală pentru bucatele de fruct hăpăute pe ascuns în postul Paștelui. Când Cel de Sus va porunci să-i bat la porți pentru aceeași netrebnică ispravă, voi încredința-o și eu ucenicului.

Oh, păcătosul și poftalnicul de mine! Iar am scăpat o chicătură în omătul bărbii! Încaltea, știu c-o să-și râdă Niculăiță prin unghere.

Află, frate cetitorule, că acea carte ce se găsește în fața mea are o istorie lungă. La anul 1711 tătarii au năvălit hultănește la ceas de noapte asupra sfintei Mănăstiri a Domniței. Cuvioșii călugări s-au apărat cu furca într-o mână și crucea în cealaltă, dar ascuțișurile paginilor au biruit. Din toată suflarea mănăstirii n-a rămas decât un ucenic nevârstnic. El a scos de sub anteriorul părintelui Ilarie, cuprins de flacăra, această carte. Cine a trudit s-o întocmească rămâne o taină, așa că, având îngăduința domniei tale, frate cetitorule, o voi pune pe seama aceluia călugăr asupra căruia s-a găsit.

Cum a ajuns în bibliotichia boierului Alecu Florescu, tot o taină rămâne. Rânduiala cărților mi-a încredințat-o bunelul conului Alecu mie, nevrednicului Pahomie, cel robit pântecelui, de îndată ce-am deprins știința buchiilor la școlița din târgul Focșenilor. Trebuie să-ți spun, frate cetitorule, că sunducurile boierilor Florești, mari iubitori de știință cărturărească, adăpostesc opt mii de cărți care se cer cercetate și îngrijite cu dragoste. Și mai trebuie să-ți spun că dintre toate, osebít o îndrăgesc pe cea asupra căreia a trudit pana părintelui Ilarie. Amarul de vreme care s-a călătorit i-a betegit scoarțele, negreața cernelii s-a stins, pergamentul e pe moarte, umbletul degetelor a șters slovele pe la colțuri.

Chibzuind că faptele cele bune n-au prea făcut pui în chilia mea, am hotărât dară s-o aștern din nou pe hârtie trainică, după tipicul buchiilor latinești. Ieri, la vremea când zorelele închideau ochii de somn, a venit să mă întrebe de sănătate boierul Vasile Alecsandri. I-am spus gândul care mă paște și dintr-odată ochii dumnealui și-au sporit lumina bucuriei.

Cartea părintelui Ilarie, după cum vei binevoi să afli, ostenește să înfățișeze mâna întinsă de valahi rubedeniilor primejduite dincolo de hotarul țării. Vei afla, de asemenea, frate cetitorule, chipul celui târg al Bucureștiului supus ciumei și focului iscat de necredincioși,

răfuielilor dintre megieși, căci dumnealor, dragă Doamne, numai pe malul Dâmboviței poșteau să se păruiască!

Până în anul Domnului 1601 cetatea de scaun a fost mărunțită de unguri, tătarii hanului de la Crimeea și turcii lui Sinan Pașa care au ras până la temelie Mănăstirea Sfintei Troițe. Când să zică bieții gospodari Doamne-ajută, s-au repezit să-i dea palanca la pământ Simion Movilă al Moldovei și șleahiticul Ion Potocki de Potok.

Turcii din Giurgiu repede și ei între două somnuri să-și ia partea, după care a pogorât Bator Gabor al ungarilor cu oștenii să culeagă ce-a mai rămas. Nu s-a uscat bine zidăria ctitoriilor noi că răzmerița seimenilor a ales piatră de piatră. Șase ani după isprava aiasta peste cetatea Bucureștilor s-au abătut ciuma, foamea, turcul și tătarul. Șaisprezece ani au trudit gospodarii să-și întărească trupul și cugetul când iară calcă acea blestemată ciumă care a pustiit cetatea cu desăvârșire. Când să prindă târgul din nou cheag, s-au abătut oleacă nemții să jugănească negustorimea... D-apoi seceta din 1718, însoțită de ciumă? D-apoi jaful turcului de la 1738, semnul unei noi ciume? Treizeci și trei de mii de suflete și-au dat sfârșitul în acel an! D-apoi altele care au urmat? Și iarăși Bucureștii și-au spălat obrajii, au chemat înapoi verdeața și râvna de a înălța mărturii pentru viitorime.

Călătorind pe drumurile Apusului împreună cu logofătul de taină Radu Andronic, vei vedea lăcașurile papistașe. Alături de acele catedrale, turlile Mitropoliei din București ți se vor părea șiștave, Biserica Scaune, o mogâldeată acolo... Nu cârni din nas și nu judeca, rogu-te, cu păcat. Arată îngăduință ctitorilor valahi, căci asemenea zidiri s-au înălțat în vremi tulburi, sub domnii scurte, când petica neagră de mazilire a capugiului poposea des pe umerii voievozilor.

Nu râde văzând că gospodarii târgului își podesc ulițele cu grinzi de stejar, școala cea mititică de la Sfântul Gheorghe Vechi să nu-ți stârnească zâmbetul. Iar dacă se va întâmpla să-ți colbuiesti încălțările pe ulițele strâmte ale Bucureștilor de la acea vreme, dacă glodul le va necinsti, alungă sudalma de pe limbă, scutură-le și pășește mai departe.

Vodă Brâncoveanu, în dragostea sa pentru ctitoriile înălțate după gustul pământenilor, târgoveții, meșteșugarii, neguțătorii și dascălii și-au îngropat o fărâcă din suflet între zidurile Bucureștilor, cărturarii, opincarii și boierii credincioși neamului au asudat sânge.

Lor mă închin!

NOAPTEA ISCOADELOR

Întunericul vâslea mahmur, umplea sihla de umbre. Luna răstignită între nori cernea lumină văduvă lipsită de credință. Drumul se strecura sfoară subțiratică pe sub pânțelele muntelui, ocolea cu mlădieri de viperă grohotișurile năpăstuite de ceață. Sus pe creastă, două perechi de ochi îi cercetau umbletul până departe, spre porțile Brașovului.

Miclăuș cel tânăr, scutier la Curtea nobilului transilvănean Gavril de Noțig, aștepta înfrigurat cu unghiile înfipite în căușul palmei. Sângele fierbinte al boierilor Miclăușeni, dar mai cu seamă numărul sărac de ani dobândiți până în acea noapte de Florar îi struneau anevoie nerăbdarea.

— N-o să treacă, Drăgane! Pui prinsoare?

Nu primi răspuns și se răsuci spre bărbatul lungit alături. Moțul, o namilă de om croit parcă din inimă de codru, citea întunecat drumeagul. Chibzui îndelung și numai după aceea mișcă buzele:

— Trece!

Șoapta scăpată din curmătura gâtlejului tună. Scutierul își simți bătaia inimii.

— Mai încet, omule! Măsură înspăimântat liniștea. Curgea domoală, tulburată arar de zgomotele nopții. Nu vine, urmă, și chiar dacă vine, scapă iar!

Ochii aprinși cerșetoreau tăgadă, dar moțul, credincios vorbei cumpănite cu săptămânile, rămase mut.

— Misionarul se află sub ocrotința lui Belzebut!

— O fi.

— Lui și-a vândut sufletul! A făcut legământ pecetluit cu sânge, după pilda corăbierului rătăcitor, altă socoată nu mai încape.

Vorbea cu glas scăzut și degetele încârligate, așa cum povățuiesc moșnegii că se cere atunci când pomenești asemenea isprăvi în puterea nopții. Povestea drumețului stăpânit de dorul umbletului pe cărările mării fusese adusă la castelul nobilului Noțig, strâmbată binișor de către doi venețieni cititori în stele, în trecere spre Curtea lui Leopold.

Moțul ar fi poftit să cunoască legământul, căci astfel de istorie satanicească nu mai pomenise printre lotrii pământului¹ din Zarand, dar Miclăuș cel tânăr începuse să-i înșire neizbânzile transilvănenilor ori de câte ori și-au îndreptat flinta, săgeata sau jungherul spre inima misionarului Carol Neurautter. Încheie oftând:

— O să scape iar!

Drăgan cântări stânca rânduită anume la baza prăpastiei, spre a o rostogoli asupra misionarului, și se scarpină la ceafă.

— De...

Zorile săltară o geană deasupra Postăvarului. Lumina firatică trudea vârtos să alunge negura. Vânticelul iscat de răsuflarea muntelui aduse un zvon îndepărtat de copite. Moțul, deprins cu zgomotele iscate în fașă, rămase stană. Miclăuș cel tânăr îi cetlui brațul.

— Vine!

Îi răspuseră hurelul roților rostogolite pe piatra drumului și îndemnurile surugiului. Doisprezece călăreți turnați în fier sporiră umbrele ude, azvârlite în apa râului, apoi se ivi caleașca generalului Rabutin de Bussy, guvernatorul Transilvaniei.

Scutierul șopti gătuțit:

— Acum!

Moțul așteptă să treacă oștenii și se opinti asupra parului vârât pârghie sub coastele stâncii.

Misionarul își simți degetele. Îl slujeau cu credință fremătând la ceas de primejdie. Scoase capul pe ferestruică și porunci scurt:

¹ Haiducii minelor care furau aurul extras de imperiali și îl împărțeau sărmanilor.

— Galop!

Stânca porni, zimbru întunecat. Miclăuș cel tânăr îi urmă zborul cu inima pe buze. Văzu surugiii biciuind caii și caleașca pierind cu huiet. Piatra urnită de moț tulbură colbul stârnit de caii oștenilor apoi se cumiți.

Scutierul și Drăgan rămaseră în genunchi, fără răsufare. Sudoarea le înghețase pe frunte. În ochii lui Miclăuș cel tânăr apăruseră lacrimile. Rosti încet, cu ură:

— Satana!

— Oftezi, conte?

Generalul Rabutin de Bussy fulgeră cu privirea mogâldeața ascunsă în sutană. Suspînase, era adevărat, dar putea jura la douăsprezece icoane că răsufarea zăticnită în poalele pieptului nu adiașe în caleașcă. Încercă să deslușească obrazul misionarului. Ferit de gluga veșmântului și a nopții, chipul popii nu se lăsa citit. I se vedeau doar mâinile albe, pline de vlagă.

„Mâini deprinse mai degrabă să sugrume decât să binecuvânteze“, chibzui guvernatorul. Își mărturisii grija:

— Mă muștră cugetul, Neurautter.

— Pentru care ticăloșie?

— Ți-am îngăduit să mă întovărășești și nu trebuia, spuse strunindu-și greu paraponul stârnit de cutezanța neamțului. Cărările de noapte nasc primejdii. Nu sunt hărăzite slujitorilor lui Dumnezeu.

— Eu îl slujesc pe Satana!

Glasul misionarului Carol Neurautter, omul Vianei, hârșit în dedesubturi politicești, părea sâsăit de șarpe. Adăugă mieros:

— Parcă așa le-ai spus prietenilor dumitale în ziua când ți-am adus porunca imperială.

— Vorbe de șagă...

— Întocmai. Astfel socotea și Leopold. Rabutin râse încetișor:

— E adevărat ce se șoptește? Căpitanii mei jură că poți auzi și gândul nerostit. Au început să-ți ferească drumurile.

— Urmează pilda generalului lor.

— Greșești, Neurautter. Trudind să mă răpună, mișeii îți pot aduce pagube. Asta-i pricina pentru care nu vreau să mă însoțești.

Misionarul își dosi zâmbetul.

„Înfumurarea stă stâlp de nădejde familiei de Bussy. Hm, franțujii... Bunicu-său a rămas încredințat până la moarte că-și va găsi sfârșitul într-o cupă cu otravă. A murit de prea mare belșug de sânge...”

Răsuci gândul după obișnuința iezuitului Loyola, a cărui cârticică de cugetări, înveșmântată în scoarțe moi din piele, o purta la piept în locul Bibliei poruncite de părintele creștinătății.

— Alungă-ți temerile, conte. Împărțim primejdiile deopotrivă. Surâse liniștit. Românii transilvăneni au încercat astăzi pentru a cincea oară să-mi grăbească sfârșitul. Dintâi mi-a căutat spinarea un jungher zvârlit prin fereastra deschisă, apoi două pistoale descărcate fără răbdare de un băietan cu sticle la ochi mi-au ațintit pieptul. Podul așezat peste Mureș s-a prăbușit în urma caleștii mele, după care o săgeată, slobozită cu îndemănare de o făptură ciudată, mi-a străpuns umărul. Râse încetișor pipăind rana oblojită în scutece: iar în acea făptură ciudată am deslușit-o pe jupânița Tofana.

— Nu e cu puțință! Fata a deprins creștere aleasă, o știu din leagăn.

— Și pe Gavril de Noțig îl cunoști, și el s-a bucurat de bună creștere... Acum îndeamnă românii să-mi pândească drumurile.

— Mă înspăimânți, Carol! Asemenea nelegiuiri se cereau aduse la lumină, or, eu abia azi le aflu. Îngrijorarea săpa urme adânci pe chipul guvernatorului. Scrisorile lui Leopold, urmă, îmi amintesc neconținut că răspund cu capul de viața sfinției tale.

Sutana nu se clinti. Glasul misionarului se prelinse din glugă, firicel subțiratic:

— Treburi destule îți apasă umerii, conte, pentru a te mai pricopsi și cu necazurile mele. Muierile ungarilor dovedesc nesaț la așternut, vinul românilor se cere deșertat pe îndelete, ca să nu mai pomenesc jocurile de noroc... Și apoi, am deprins să mă păzesc singur. Gândul care nu-mi dă pace e altul...

Tăcu o vreme, sporind diavolii din cugetul generalului. Negura începuse să se destrame. Zorile prinseseră cheag, deslușind copacii și ghimirliile mărunte. Din coșuri, ici-colo, se desprindea câte o ață de fum.

Boarea de lumină prinse să zugrăvească în culori pământii chipul generalului: nasul încovoiat după pilda ciocului de vultur și bărbia săpată în cremene amintea înfățișarea trufașă a străbunilor. Purta strai ostășesc cu belșug de aur și stele bătute în piatră scumpă. Așezat în dreptul geamlăcului, chipul trufaș al lui Rabutin se zugrăvea limpede. Neurautter ținea mai departe ungherul, vorbind cu măsură. Cuvintele se înșirau mătăanii, ca într-o rugăciune.

— ...Oamenii aceștia știu să urască, Rabutin, și e bine să n-o uităm! Aleasă plămădă e aceea care în ceasuri de restriște pune buzdugan și jungher în mâna bărbaților, pistoale în palma băietanilor, iar la îndemâna fecioarelor arc și tolbă de săgeți.

— Buzdugane, săgeți, furci și topoare! Cu asemenea năzbâtii vor să-mi țină piept?

— Teme-te de cei care nu mai au nimic de pierdut! povățuia înțeleptul Loyola.

Șoapta misionarului răsunase plină de tâlc. Rabutin socoti că a zăbovit îndeajuns asupra unei neghiobii. Până la urmă Neurautter tot popă rămânea și nu-i puteai cere pricepere de oștean. Dădu să se ridice în picioare, căci obișnuia să se preumbe prin odaie când își împărțea poruncile ori lăsa vad slobod gândurilor. Își aminti că nu se află în cancelaria domniei sale, numai după ce se izbi în creștet de lemnul caleștii.

Se așază suduind soldățește ziua când hotărâse să intre în slujba nemților. Misionarul îi picura venin în suflet. Se lipise de el precum cămașa cea udă și nu-l slăbea cu pildele iezuiților, necuviința și pârele către Leopold.

— Spune-mi, rogu-te, Rabutin, ai chibzuit de ce mă hăituiesc românii?

— Mă tem că au priceput gândul Vianei.

— L-au priceput, l-au dibuit ori l-au simțit, zâmbi Carol Neurautter, căci iată, de unde la început se înghesuiau să ne aducă hrisoave, peceti și semne săpate în aur, pentru a ne dovedi drepturile de obârșie, acum le ascund cu aceeași râvnă.

— Dacă cineva le-a deschis ochii, apoi acela e principele Brancovan. Nu ostenește niciodată să se amestece în treburile noastre.

— *Vulpea Balcanilor*, șopti misionarul... Poate... De vreme ce necazul a făcut pui, se cere să batem alte cărări.

— Vom smulge acele dovezi cu sila. Orice taină își are leacul în odaia de cazne.

— Crezi, generale, că-i vor îndoi țeapa, cuiele înroșite în foc ori roata, acum când a încolțit neîncrederea în dreapta judecată a împăratului Leopold? După socotințele mele, deocamdată prepuiesc primejdia, odaia de cazne o va adevăra. Știam de la început că vorbele trecute prin zahăr n-or să-i amâghească multă vreme. Am trimis dară un om iscusit care să deprindă graiul acelor hrisoave, înainte de a-ți bucura inima aciuiuindu-mă pe lângă domnia ta. De trei ani omul meu bate Transilvania, Valahia și Moldova pentru a-și însemna în pergamente urmele așezărilor vechi, de aceeași obârșie. Ochii contelui încercară zadarnic să străpungă gluga de tafta. Chipul misionarului rămânea ascuns.

— Îl cunosc?

— L-ai cunoscut... Neurautter scăzu glasul de parcă s-ar fi temut că zorile, prăvălite dintr-odată între pereții de catifea, i-ar putea prinde șoapta: e contele de Saint-Lô.

— Filip D'Antin?! Vocea generalului, îndeobște așezată și aspră, își pierduse bărbăția spre deplina mulțumire a misionarului. Ai ales bine, Carol! N-au valahii făptură pe măsura lui, de-ar fi să-și treacă tot mealeagul prin sită. Singur diavolul i s-ar putea împotrivi.

— Voi griji să n-o facă, surâse misionarul. În noaptea asta, Saint-Lô îl întâmpină pe von Blaremburg la București. Vom primi curând vești de soi. Se făcu ghem în ungherul caleștii și închise ochii.

„Franțuzul umblă cu două proțapuri la car“, chibzui scundacul îngropându-și umbra în zidul unei ghimirlii prăvălite într-un genunchi. Cântări călcătura străinului intrat în priveala lunii. Filip D'Antin, conte de Saint-Lô, era bărbat răsărit, cu trup suleag de muiere înveșmântat după gustul celor cu osânză la pungă din țara Bourbonului. Ținea aninate la

pălărie pene pâclii și dese de orătănii despre care cumetrele de pe malurile Bucureștioarei n-aveau știință. Ochiul drept, vătămat de fier, îl purta sub grimea întunecată. Peste cămașa spumă de horbotă la gât și mâneci înveșmântase pieptar din saftian moale, supus trupului, iar pe umeri mantie largă săbuită anume să ascundă obrazul stăpânului în ceaurile de taină. O căutătură nedeprișă cu vicleşugurile ar fi căzut lesne în greșeală socotindu-l slăbiu și neprihănit, dacă nu zărea răsărind din cingătoare capul jungherului spelb de multă folosință și drumul spadei ghicit lesne sub poalele mantiei. Străinul își purta ciubotele răsfrânte deasupra genunchilor prin inima uliței, călcând iute, cu deosebită luare-aminte.

Scundacul – iscoada lui Vodă Brâncoveanu – zâmbi. Hangerul vrăjmaș, nărvit în mișelii, răsare din cotloane dosnice, la un singur întins de braț. O știu și pruncii... O aflase cam de multișor și omul în mantie, după cum o dovedea umbletul.

Scundacul își încopcie giubeaua, străpuns de răsuflarea rece a nopții. Luceafărul de seară zăbovise pentru a treia oară la răscrucile cerului de când călca cu fereală umbra contelui, din porunca Măriei Sale. Drumurile franțuzului pe ulițele Bucureștilor aveau cântecul lor și Vodă, dar mai cu seamă stolnicul Constantin Cantacuzino, tartorul dedesubturilor politicești, poftea să le cunoască viersul.

Peste mahalaua Scorțarului¹, întunericul țesea pânză groasă. Lotrii cerului biruiseră luna. Un curmei de vânt, cât șfichiul de harapnic, fugări mânios norii șoricii, dezbrăcând talgerul astrului. Lumina săracă, sleită, desluși pe malurile bâhloase ale Bucureștioarei coșmeliile prostimii. Sfoara subțiratică de apă izvora la acea vreme dintr-o bahnă putredă de la poalele târgului². Bălțile Broștenilor, cea din Postăvari și cea din Scaune, a lui Șerban Vodă, ori a lui Dura neguțătorul, bogate în frumusețe, sau dimpotrivă, cetluiau cetatea de scaun.

¹ Actualmente Piața Unirii.

² Grădina Icoanei de astăzi.

Franțuzul își înălță ochiul norocos. Turlele Mitropoliei ițite pe gorganul din Târgul de Jos fulgerau aur. În mahalaua Broșteni¹, focurile zlătariilor mușcau întunericul. Zvon harnic de copite și clopoței strică tihna calicilor. Rădvan boieresc gonea la ceas târziu de noapte. Patru masalagii buiaci, numai picioare, alergau dinaintea cailor descâlcind cărarea la lumina torțelor de rășină.

— Ferește ulița!

Filip D'Antin, conte de Saint-Lô, lipi gardul căutând scurt spre boierul prăvălit între pernele moi. Slugile aveau să-l ducă de subțiori în iatac, luându-i osteneala de a deschide ochii, aveau să asude zdravăn descotorosind fâptura groasă de bodroanțe, țiganca roabă, orânduită anume, avea să-i descânte degetele picioarelor cu gădilele meșteșugite. La căpătâiul patului vor răsări talgerele cu dulcețuri pentru cea din urmă bucurie a pântecelui și filigeanul de cafea în care sufragioaica și-a pus întreaga știință pentru ca somnul stăpânului să vină pisicește. În spatele ușii, un scripcar tuciuriu va izvodi sunete molatice, până ce boierul va binevoi să ducă porcii la jir.

Străinul își strivi disprețul în colțul buzelor și căută roată în jur. Se afla în ulița Cavafilor. Izul de toval și piele argăsită îi stăpânea nările. La o zvârlitură de secure, răsăreau ciuperци dughenele șelarilor, cu obrazul întors spre uliță. Toate erau cetluite în cingători late din fier prost, dar trainic, pentru a alunga ispita cumașilor. Dintre năravurile turcești numai cel al cinstei nu făcuse pui printre blestemații de soartă.

Filip D'Antin ieși din strănsorea maghernițelor. La capătul lor, își croia matcă cea mai de seamă uliță a cetății de scaun valahe, Ulița Mare². Cunoștea locurile și istoria scrisă de foc și sabie cu mult înainte de-a pași hotarul Țării Românești. Bisericii de Jurământ, iscată în creștetul uliței, unde târgoveții ajunși prin judecăți făceau legământ adevărului bun ori născocit, bătrânii îi mai spuneau încă Biserica Bălăceanului. Căci Bălăcenii fuseseră stăpânii acestor locuri până în noaptea când boier Constantin

¹ Radu Vodă.

² Azi, Lipskani, nume dobândit după 1750, când și-au făcut apariția negustorii din Leipzig.

Aga, cuprins de patima puterii, uneltise cu nemții împotriva Măriei Sale, încercând să-l aducă în scaun pe Beizadea Iordache. Brâncoveanu, mânios, osândi neamul Bălăcenilor văduvindu-i prin hrisov domnesc de întreaga avere. Pe pământurile lor ridicase apoi hanul care-i cinstea numele¹. Trecuseră zece ani de-atunci, își urmă gândul contele de Saint-Lô socotind că acum se aflau în anume noapte a lui Florar, leat 1700.

Se încredință încă o dată că doar pisicile ulișarnice îl țin în priviri, apoi scăpără amnarul, cu fereală pentru ca scânteia să fie zărită numai de la ferestrele hanului. Iscoada lui Vodă își simți inima. Lumina bolnavă din odaia baronului Karl von Blaremburg, consilierul împăratului Leopold al Austriei, răspunse clipind cu înțelese.

Stolnicul Constantin Cantacuzino își dovedise încă o dată agerimea ochiului.

— A venit, excelență!

Secretarul baronului, o făptură subțiratică, stăpâni flacăra lămpii. Karl von Blaremburg se ridică anevoie din coasta crivatului. Era bărbat copt, însemnat de ani, purta veșminte de lotru păcurii și două pistoale îndesate sub centură, la vintre, după nărvul tâlharilor. În ochii sinilii, osteniți de folosință prin cotloane tainice, lipsite de lumină, nu buchiseai nimic. Trecu poala mantiei pe umărul stâng, ascunzându-și obrazul, după care puse mâna pe clanță.

— Îngăduie, stăpâne! șopti stârpitea. Omul domniei tale dă semne de neliniște.

Zâmbetul cel rău strâmba chipul lui Filip D'Antin. Preț de câteva clipe rămase nemișcat. Când se răsuci șerpește, între degete îi sticlea jungherul. Luna își smulse feregeaua întinzând în tina uliței umbra iscoadei.

Scundacul înțelese că nu are scăpare. Rezemă zăplazul înalt al Mănăstirii Sfântul Ioan cel Nou scoțându-și armele.

¹ Hanul Constantin Vodă, pe locul căruia s-a construit Palatul Poștei, actualmente Muzeul de Istorie.